Ч. 89. Второк 23 цьвітня (6 мая) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Галицкі робітники в Німеччині. — Вісти з Фінляндиї. — З полудневої Африки)

О положеню галицких робітників, що виїздять на зарібки до Прусиї, доносять страшні річи. Майже всї виїхавші доси робітники, кілька тисяч людий, згромадили ся на пограничній стациї Мисловиці. Застій] по фабриках викликаний промисловою кризою і неурожай у всхідній Прусиї, стали причиною, що робучих рук в Німеччинї менше тепер потребують, як минувшими лїтами, а до того прилучило ся ще загальне негодоване і переслїдуванє славяньских робітників. Тому робітників дальше в глубину краю не пускають, а їх громадним побутом в Мисловицях користують ся аґенти тому, щоби вибрати зпоміж них найсильнїйших і переслати їх по зниженій цїнї нїмецким господарям і фабрикантам; прочим предкладають вертати домів. Але на жаль того предложеня не можуть они виповнити, бо більша їх половина не має ніяких средств на дорогу. Супротив того тисячі робітників розложило ся табором в Мисловицях і ждуть чуда, котре вернуло би їх домів. Недостача їди і студінь викликують серед них недуги і кількоро людий вже умерло. Многі старають ся вертати домів пішки, але кождий поїзд привозить партиї, з котрими повтаряє ся та сама істория.

Про побір до войска в Фінляндиї доносять до Köln. Ztg. з Гельсінґфорсу: До дня 26 цьвітня стануло перед поборовими комісиями в 57 громадах ледве 1365 обовязаних з загального числа 4622. В многих громадах бранка цілком не відбула ся, бо секретарі комісий асентерункових не хотїли брати участи в засїданях. Суд в Аби повідомив сенат, що не може причинити ся до переведеня побору. Єсть то становище, на погляд многих фінляндців, цілком правне: закон о поборі до войска не перейшов через сойм, отже не має обовязуючої сили.

Льондоньскі дневники доносять з Преториї, що команданти Бурів цілком явно і безсторонно радять з бурґерами в справі мира. Девет мав виразно заявити, що дальша борба є безнадійна, що услівя анґлійского правительства суть великодушні і користні. Делярей намірив прилучити ся до ухвали більшости; ораньске правительство також заявило, що піддасть ся ухвалї більшости. Жінки Бурів з Клеркєдорпу і західного Трансвалю заявили, що на случай, коли би їх чоловіки не заявили ся за миром, то они самі зроблять то і вернуть до фарм. Наради Бурів над услівями мира анґлійскі дневники описують в слідуючий спосіб: Бури сидять кругом, оперті на карабінах, а в середині сидить командант, котрий цілу річ представляє зібраним. Відтак президуючий питає, чи хто з присутних не забирає голосу і відбуває ся голосоване. Standard доносить, що дотеперішні збори Бурів видали більшість користну для заключеня мира. Однак можна припускати, що непримиримі не дадуть переконати ся мимо „великодушних“ услівий Анґлії. Анґлійскі дневники підчеркують вість, що Бота і инші команданти Бурів поступають цілком самостійно, не озираючи ся на Кріґера. — Не так рожево представляють справу мира европейскі представителї Бурів. Кріґер заявив, що анґлійске правительство розголошує вісти о користнім станї мирових переговорів, аби викликати оптимістичний настрій на час коронациї. Кріґер заявив також, що без єго волї мир не буде заключений.

Справоздане

з діяльности Товариства „Просьвіта“ за час від І. січня 1900 до 31. грудня 1901.

I.

З надісланого нам справоздання за час від 1. січня 1900 до 31. грудня 1901 подаємо отсї важнїйші дати.

Одною з найважнїйших справ в діяльности головного Виділу „Просьвіти“ були видавництва Товариства. В 1900 році видано 9 книжочок за цїну: 3 кор. 5 сот., а в році 1901 також 9 книжочок за цїну 3 кор. 55 сот. З виданих книжочок нагороджено преміями з фондациї імени Стефана Дубравского по 180 корон книжочки: „Русь Україна і Московщина“ Л. Цеґельского ч. 251—252 і „Горить“ М. Мурави ч. 254. Крім сего видало Товариство в тім часї: Коляди і щедрівки (цїна 20

---

57) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого видання.)

(Дальше.)

Сетхем борола ся важко сама з собою. Наконець ще раз закликала єго з плачем по імени, розложила руки і сказала: Ось видиш, я ще тут! Ходиж нехай притулю тебе до мого серця! Лиш покинь погану гадку мести!

Паакер не рушив ся від стола, не подивив ся на ню, мовчав і лиш заперечуючо покивав головою.

Тогди Сетхем опустила руки і сказала тихим голосом: А чого учив тебе тато з письма? Твоя найбільша хвала в тім — так сказано в письмі, — щоби ти відплатив ся своїй матери за то, що она для тебе зробила, бо она виховувала тебе, щоби не підносити рук до бога і він не мусів слухати єї жалю.

Паакер розплакав ся по тих словах, але все-таки не оглянув ся за матірю.

Она ніжно кликала єго по імени, але він не рушив ся. Тогди очи єї впали на сагайдак, що лежав разом з другою зброєю на стільци і дрожачим голосом відозвала ся: Я заказую тобі тоту безглузду месть, чуєш? Чи покинеш єї? Ти й не рушиш ся. Ні, ні? О вічні боги, щож менї почати?

Розпука взяла ся єї і она зняла руки, але відтак рішила ся борзо і кинулась на сагайдак, виймила з него одну стрілу і хотїла єї зломити.

Тогди Паакер схопив ся з свого місця і вирвав їй стрілу з руки. Острий кінчик розрізав їй легко тіло і темні каплї крови капнули на поміст комнати.

Могар побачив то і хотів взяти єї за скалїчену руку, але Сетхем, що була мягкого серця і не могла дивити ся на кров ні на чужу ні на свою, відтрутила єго і сказала якимсь як би не своїм, глухим голосом: Тота закровавлена рука матери не возьме тебе за руку, доки не присягнеш на ню, що навіть [illegible] дума ти не будеш о мести і убійстві [illegible] будеш зневажати імени твого тата! Я сказала, а блаженний дух твого тата нехай подасть менї сили то додержати і нехай буде менї сьвідком!

Паакер впав був на коліна і в нїм лютилась завзята борба, коли она ішла до дверий. Там постояла она ще кілька хвиль. Уста єї мовчали, але очи єї кликали єго до себе.

Та надармо.

Наконець вийшла із комнати.

Вихор луснув за нею дверми з цілої сили.

Паакер зойкнув затуливши собі очи правою рукою: Мамо, мамо! Не можу вже завернути, неможу!

Страшний шум вих[illegible] заглушив єго зойки, і дали ся почути [illegible] ні лоскоти, мовби якесь камінє впал[illegible]а. Ві[illegible] кинув [illegible] перепуджений і приступив до вікна [illegible] тре добувало ся вже зор[illegible] с[illegible] побудити невільників. Они й зар[illegible] а старшина двірский вже з да[illegible] ся до него: Буря поломила сто[illegible] гов на високій брамі твого до[illegible]

— Не може бути! крик[illegible]

— А таки так — від[illegible]а. — Хтось їх в сподї попідрізу[illegible] ніхто инший, лиш той плів мати, [illegible]рому ти ключицю зломив. Він сеї стра[illegible] поч[illegible]тік!

— П[illegible]ми єго тровити! [illegible] Могар. — Біжіть всї за [illegible] [illegible]ком. Велю тому і п[illegible]жмень золота, хто єго назад приведе!

Гост[illegible] в Сеті вім дом[illegible] полягали вже були спочива[illegible] коли верховн[illegible] [illegible]реви Аменї'му дали знати, [illegible] вже чарівниця Гект. [illegible] Він [illegible]шов зараз до тої сьвіт[illegible]ниці, де намістник ждав на чарівницю.

Ані прокинув ся із задуми, коли зачув кроки верховного ерея, і спитав чим скорше: Чи вже прийшла?

Коли Аменї сказав єму, що прийшла, він поправив на собі волосє перуки і широкий нашийник на шиї та відозвав ся: Кажуть, що чарівниця має якусь силу. Може би ти поблагословив мене, щоби мене не чепили ся єї чари? Я, що правда, маю при собі отсе Горусове око та й отсю кров Ізиси, але чоловік все-таки не може знати....

сот.): „Пасіку“ о. Михалевича (третий наклад) (ціна 50 сот.), Поезиї Тараса Шевченка (44 арк. друку, ціна 2 кор.); „Наша дума“ украіньско-рускі народні пісні укладу Філярета Колесси (ціпа 2 кор. 55 сот.). Дальше видано: Статут Товариства „Просьвіта“ (новий наклад); дневник касовий для крамниць; книгу касову для товариств позичкових і метрики шкільні.

Головний Вадїл Товариства висилав дарові книжочки новозаложеним читальням „Просьвітри, „Народним Спілкам“, до бібліотек вiйскових і до бібліотек для вязнів.

В році 1900 приступило до Товариства „Просьвіта“ 1182 нових звичайних членів, а в 1901 році 1000, Разом отже в обох роках приступило 2182 нових звичайних членів до сего Товариства. Загальне число членів Товариства „Просьвіта“ від часу еї заложеня по конець 1901 р. виносить 14.208.

Почесних членів має товариство „Просьвіта“ 20.

Число членів, котрим правильно висилано книжочки в двох послїдних роках, виносило около 7.000.

В послїднім році прибуло о 182 членів менше як в попереднім, але причини сего треба шукати раз в великій материяльній нужді нашого народа, а друге в замалій аґітациї членів „Просьвіти“, особливо інтеліґенциї в приєднуваню нових членів.

В справі засновуваня читалень зробила „Просьвіта“ значний крок наперед.

В порівнаню з р. 1891, в котрім засновано 5 читалень „Просьвіти“, число читалень, заложених в пізнійших лїтах, каже догадувати ся, що селяньство чим раз більше відчуває потребу читалень, і що оно з правдивим довірєм відносить ся до товариства „Просьвіта“. До р. 1896 засновано 342 читалень „Просьвіти“. В році 1897 засновано нових читалень 180, в 1898 році 182, в 1899 році 112, в 1900 році 108, в 1901 р. 120. Разом всіх читалень „Просьвіти“ по конець грудня 1901 р. було 1.044. Всі читальні стоять в зносинах з головним виділом.

Новинки.

Львів дня 4-го мая 1902.

— **Впреосьв. митрополит Шептицкий** їздив до Галича, оглянути тамошну старинну церков, котру недавно замкнено в наслїдок заваленя даху. З о. Митрополитом їздили також львівский архітект п. Левиньский і артист-маляр п. Макаревич. Їм поручив о. Митрополит відбудову галицкої церкви. — В середу виїздить о. Митрополит на канонїчну візитацию.

— **В справі еміґрациї.** Австро-угорский консулят в Бремі доносить, що до Бремы прибувають еміґранти з Австриї без гроша в тій надії, що яко послугачі на кораблях даром дістануть ся до Америки. Консулят остерігає перед того рода способом переїзду за море, бо північно-нїмецкий Льойд не потребує служби на кораблях.

— **З Чорткова** пишуть: Руский народний театр приїхав дня 2-го мая зі Станиславова на ряд вистав до Чорткова і на початок заповів в сали громадскій отсї представленя: В недїлю дня 4 мая „Пісни в лицях“, опера в 3 актах М. Л. Кропивницкого; ві вгорок дня 6 мая „Загублений рай“, драма в 5 дїях Тогобочного; в середу дня 7 мая „Дон Цезар“, оперета в 3 актах Делїнґера. Дальший репертуар обійме оперети, опери, драми і комедиї, між тими богато річий нових і в Чорткові ще не граних.

— **Загальні збори филїї руского товариства педаґоґічного в Коломиї** відбудуть ся в четвер дня 8 н. ст. мая о 10 год. перед полуднем в компатї IV. кляси руской ґімназиї (I поверх).— *Виділ.*

— **Утопив ся в каналї.** В пятницю в ночи трех робітників забрало ся до чищеня каналу в улици Курковій. Ґази одурили їх так, що они впали на дно каналу і понесені струєю води попід землю опинили ся аж під улицею Ґродзїцких (коло ринку). Тутки добуто двох з них ще в ночи і приведено до житя, третий, котрого знайдено аж рано, вже не жив.

— **Померла з голоду.** Зі Сваричева пишуть до „Руслана“: В нашім селї жие селянин С., що був давнїйше досить засібним господарем, але в остатних лїтах розпив ся на добре і розпродав цїлий свій маєток. Вже перед великодними сьвятами загостив до его хати знаний серед наших селян пан „передновок“. Було їх троє: муж, жінка і мала донька. Чутлива амбіция не позволила єму іти на заробок, бо стидно єму було длятого, що давнїйше яко богач насьмівав ся з біднїйших; та сама причина не дала єму пустити ся з жебрачою торбою. Сусїди знали про его нужду, але самі не спішили єму помогчи. Від цьвітної недїлї ся убога родина не мала ложки страви; в понедїлок в вечер минув ся в хатї остатний кусник хлїба. Мала їх дївчина ходила по сусїдах просити о кусок хлїба, але сусїди відправляли єї з нїчим, кажучи, що не дає ся хлїба таким, що свій ґрунт продали жидови. Нещаслива дївчина вернула домів та тихо, спокійно перевела в голодї второк, середу і четвер. В четвер вечером положила ся спати за печею. Мати роздобула десь в пятницю муки, затопила рано в печи, зварила вареничь, і чимскорше пішла будити доньку, щоби вставала їсти. Але на жаль донька вже лежала мертва. Померла з голоду по чотиродневнім постї.

— **Огнї.** Дня 25 цьвітня згоріло в Залукві коло Галича, повіта станиславівского, сїм загород селяньских. Загальна шкода виносяча около 9000 К була обезпечена на 2980 К. — Дня 2-го с. м. по полудни о 3 год. займило ся в паровім бровари бувшого маршалка краевого ґр. Стан. Баденїго в Радехові і в кілька хвиль станув цїлий бровар разом зі сусїдними будинками в поломіни. Огонь перекинув ся і на далеко стоячі будинки міщаньскі і в однїй годинї згоріло 56 загород, котрі лиш по части були обезпечені. На поміч поспішили місцева сторожа пожарна і сторожі пожарні зі Стоянова та сусїдних сїл: Ператина, Тетевчиць, Пливого і Кривого. В огни згоріло двоє дїтий і кілька штук худоби.

— **Спека в Сполучених Державах.** У нас у маю ще зимове веремя, а мешканцї Ню Йорку і иньших міст вехідних берегів північної Америки гинуть від спеки, хоч сидять менше-більше в однїй ґеоґрафічній ширинї з нами. 23-го цьвітня пока-

---

— Моя присутність охоронить тебе — сказав Аменї. — Але ....правда, ти казав, що хочеш сам на сам з нею поговорити! То нехай єї заведуть в таке місце, котре сьвяті слова хоронять від всяких чарів. Бувай здоров, я іду спочивати. — Сьвятий отче, кажи завести чарівницю до одної із сьвятих комнат, покропи відтак поріг і заведи туди достойного Анїго.

Верховний [illegible] вийшов і пішов до малої комірчини, що [illegible]ла до тої комнати, в ко[illegible] відбувати ся розмова зі старою, а [illegible] помочи зручно уміщеної говірної [illegible] було чути кожде хоч би й як [illegible]ене слово в сусїдній комнатї.

[illegible]і побачив чарівницю, відступив [illegible]ий.

[illegible]и дуже страшно виглядала в сій порі.

В[illegible]був на ній одежу, а сиваве єї але все ще [illegible]е волосе розпатлав на ній так, що оно [illegible]и патлами спадало їй на лице.

Сп[illegible]ись на палицю і подавшись значно наперед споглядала она на намістника почервонїлими від піску пустинї очима, в котрі нагнав їй вітер, а очи ті сьвітили ся як грань і дивили ся стовпом. Подобала на ту гієну, що підсуває ся до своєї добичі, а по Анім аж мороз пішов, коли она відозвала ся охриплим голосом, щоби его привитати і зробити єму докір за то, що він вибрав так дивний час, щоби з нею поговорити.

Коли єму подякувала за відновлене грамоти свободи, призна ла ся, що дала Паакерови любовний напиток, і підгорнула собі волосе, бо прийшло їй на гадку, що она преці женщина.

Намістник сидів на кріслї, а она стояла перед ним. Але старі єї кости так були втомили ся від ходу против вихру, що она попросила Анїго, щоби він їй позволив сїсти, бо она має розповісти єму історию, котра зробить проводиря так податливим в его руках як віск.

Намістник показав їй куток в комнатї.

Она зрозуміла знак і скулила ся на земли.

Коли він єї завізвав, щоби она розповідала, споглядала она довший час в землю і замуркотїла відтак ніби сама до себе:

— Розкажу, бо хочу мати спокій. Не хочу, щоби мене не забальзамували, коли смерть прийде. Чоловік не може знати; а може всетаки єсть щось на тамтім сьвітї, а я не хочу позбути ся того; я хотїла би там з ним знову побачити ся, а хоч би то й мало бути в кипячім кітлї проклятих. — Отже слухай! Але заким зачну розповідати, приречи менї, що, чого би ти й не довідав ся від мене, то таки позволиш менї жити в спокою, а коли умру, то постараєш ся о то, щоби мене забальзамували. А коли нї, то буду мовчати.

Анї потакнув головою, що прирікає.

— Нї, нї — сказала стара. — Я тобі проведу присягу:

Коли не додержу Гектї слова, скоро она віддасть менї могара в мої руки, то нехай мене не присядуть ті духи, над котрими она власть має, заким ще вступлю на престол! — Не гнївай ся, пане, і не кажи більше нїчого лиш „так“. То, що тепер довідаєш ся, єсть вартнїйше, як одно нужденне слово!

— Ну, нехай буде так! — сказав намістник, котрий був вже дуже цікавий на якусь важну вияву.

Стара замуркотїла щось незрозумілого, а відтак зібрала свої сили до купи, натягнула свою худощаву шию скілько лиш могла і споглядаючи на сидячого проти неї мужчину заіскреними очами спитала его: Чи ти, коли ще був молодий, чував що про сьпівачку Бекі? га? Ну, отже подивись на мене, ось сидить она скулена перед тобою!

При сих словах засьміяла ся она хрипливо і натягнула свої лахи на груди, мов би сама встидала ся свого гидкого виду.

— Так то буває — сказала она — люди тїшать ся виноградом і витолочують его, а коли напють ся молодого соку, то лупинки викидають на гній. Та и з мене така лупинка! Та не диви ся на мене з таким жалем! Я преці була колись ягодою, а хоч і як я бідна та погорджена, то таки ніхто не може менї того відобрати, чим я колись була. Одного зазнала я, чого тисячі не зазнали: цїлого, повного житя, зі всею веселостию і зі всяким горем, з любовю і ненавистию, з розкошею, розпукою і местию. Лиш розповідати і сїсти собі ось тут на крісло? Дай менї спокій, я вже від давна привикла сидіти скулена на земли! Я то знала, що ти даш менї договорити аж до кінця;— таже я колись до вас належала! Вершки всяких річий уважають ся легко за свояків. Я того досьвідчила сама на собі! Найбільші вельможі витягали руку до найпершої красавиці і був час, коли я такого як ти, водила за собою як би на шнурку. — Зачинати з початку? Ну добре. Не знаю, що менї нинї такого. Пятьдесять лїт тому назад була би я в такім настрою сьпівала пісню, та ще й яку пісню! Менї вороні сьпівати! Отже так: Мій тато був знатним чоловіком, ґубернатор в Абідос. Коли Рамзес I заволодів престолом, стояв він вірно при родї батьків. Тогди новий король вислав его і цїлу его родину на заточенє в етіопскі копальнї золота і там всї они погинули, мої родичі, братя і сестри. Я сама втекла лиш якимсь чудом. А що я була красна і уміла сьпівати, то якийсь музикант взяв мене до свого гурту, пішов зі мною до Теб, а коли де в домі якого вельможі обходили яке торжество, то і Бекі мусїла там бути. Я тогди збирала тільки цьвітів і золота та ніжних поглядів, кілько лиш захотїла; але я була горда і холодна, а нещастє моєї родини зробило мене огірченою в роках, коли навіть і терпкий напиток смакує як мід. Ніхто зі всіх молодих синів князів та вельмож, що за мною пропадали, не сьмів хоч би лиш доторкнути ся моєї руки! Але й мене мусїло постигнути! Красший і пишнїйший від усїх а при тім поважний і статочний був молодий Асса, батько старшого могара, дїдо поета Пентаура, хотїла сказати проводиря Паакера. Таже й ти его ще знав! Де я сьпівала, там все сидів він

зували термометри 32 степені Цельзия. На улицах жара як в гуті. Розпалене каміне пече. Много осіб дістало сонячного удару. — Рівночасно на західних берегах Сполучених Держав холоднійше ще ніж у нас, снігова заметіль, мороз.

— **Убийство.** З Богородчан доносять нам: Дня 21. цьвітня с. р. пішли Василь Госіда, Іван Люмпас і Дмитро Петришин з Буткова красти сіно зі стирти стоячої в поли. Підійшовши на 7 до 8 кроків до стирти побачили там двох коло стирти стоячих людий, і стали утікати; нараз роздав ся вистріл і Дмитро Петришин впав на землю поцілений смертельно в плечі. На другий день около полудня Ярина Бойчик з Биткова дала знати жінці застріленого, щоби забрала тіло свого мужа з поля. Доходжене виказало, що Василь Гуцуляк і его син Никола Гуцуляк з Биткова пильнуючи сіна побачили трох надходячих людий до їх стирти а коли ті пустились втікати, стрілив Василь Гуцуляк за ними і забив Дмитра Петришина на місци. Виновників арештовано і відставлено до суду повітового в Солотвині.

Запрошене.

Головний виділ Товариства „Просьвіта“ запрошує отсим всіх Вп. членів Товариства „Просьвіта“ на

Загальні Збори,

що відбудуть ся в понеділок дня 19 н. ст. мая 1902 р. у Львові в домі товариства „Просьвіта“ Ринок ч. 10.

Тогож дня о годині 8 рано відправить ся Богослуженє за упокій померших членів Товариства в церкві Успенія Пречистої Діви на котре просимо як найчисленнійше явити ся.

О годині 10 рано розпічнуть ся наради Загальних Зборів членів Товариства в домі „Просьвіти“ Ринок ч. 10, з отсим

Порядком дневним:

1) Отворенє Загальних зборів головою товариства.

2) Справозданє головного виділу з діяльности Товариства за час від 1 січня 1900 р. до 31 грудня 1901 р.

3) Справозданє контрольної комісиї і уділенє уступаючому виділови абсолюторії з веденя рахунків.

4) Приняте нових почесних членів.

5) Вибір тринайцяти членів і шістьох заступників головного виділу товариства.

6) Вибір голови Товариства.

7) Вибір трох членів комісиї контрольної.

8) Внески членів.

За Головний Виділ Тов. „Просьвіта“,

У Львові 15 цьвітня 1902 р.

Др. Кость Левицкий, Заступник голови.

О. Ол. Темницкий, член Виділу.

Телеґрами.

Відень 5 мая. Міністерство війни зажадає від делеґациї надзвичайного кредиту в квоті 38 мілїонів корон на справленє нових армат.

Прага 5 мая. Сойм ческий буде скликаний між 10 а 15 червня. Засіданя будуть тревати найдовше до 15 липня.

Петербург 5 мая. „Новое Время“ доносить, що в суботу відбувала ся в Гельсінґфорті войскова бранка цілком спокійно.

Пекін 5 мая. В Шантунї вибухла ворохобня. Убито одного француского монаха.

Мадрид 5 мая. В портуґальскім місті Коімбра викликали студенти і робітники великі розрухи. Розрухи звернені против войска і династиї.

проти мене, і не спускав ока з мене, а я не могла куди инде дивити ся, а кінця можеш вже здогадати ся. Та ні, не можеш! Бо так, як я полюбила Ассу, не любила ще ніколи ані передо мною ані по мені ніяка женщина. Та чому не сьмієш ся? Таже то сьмішно слухати щось такого з уст беззубої чарівниці! Він вже давно помер; я певно его ненавиджу, але хоч і як то по дурноватому виглядає, а мені все-таки здає ся, що я ще его люблю! Та й Асса мене тогди любив і був моїм через два роки. Аж ось пішов він з Сетім на війну і довго его не було, а коли я его знов побачила, то він взяв собі був жінку з великого і богатого роду. Я була тогди ще досить красна; але він вже при торжествах не дивив ся на мене. Я може яких двайцять разів заходила єму дорогу, але він втікав від мене, як би від якої прокаженої, а я почала гризти ся і горячка мене з ніг звалила. Лікарі казали, що мені вже конець прийшов; тогди післала я письмо до него, в котрім не було більше нічого, як лиш отсї слова: „Умираюча Бекі хоче ще раз Ассу побачити“, а в папірус вложила я его перший дарунок, просту обручку. І якої діждала ся відповіди? Жмені золота! — Ой тото золото, золото — вір мені, коли я на него подивила ся, то мене очи від него гірше боліли, як від того розпаленого желїза, котрим випікають злочинцям їх очи, щоби їх сліпими поробити! Ще нині, коли спогадаю собі на ту хвилю, то ... Але що ви мужчини, ви великі пани знаєте о нужді серця! Коли двох або трох з вас зійде ся разом, а ти будеш їм розповідати отсю історию, то найдостойнійший відозве ся честивим голосом: „Дійстно, красно зробив той чоловік; був жонатий і мусів би був добре наслухати ся від своєї жінки, як би був пішов до співачки“. Правду кажу, чи ні? Я то знаю, що ніхто з вас не подумає, що тамта друга була також людина з чувством, що була також женщина, ніоден не подумає собі того, що его діло там не допустило одної години воркотаня а тут викликало розпуку на цілої півсотки літ! Асса уйшов сварки, але за то спали на него і его родину тисячі проклонів. Єму здавало ся, що він такий честний аж чудо, коли щире серце, що нічого не завинило як хиба лиш то, що полюбило, занапастив і затроїв! А таки був би прийшов, як би ще не мав був якогось чувства для мене, як би не обавляв ся був о себе самого і не бояв ся, що умираюча могла би була ще раз розпалити в нім давну, штучно придушену поломінь. Та нехай би був і не прийшов, я була би єму простила; але того, що він прислав мені золота, того золота я не могла єму забути, за то покутує він на своїм внуку.

Стара вимовила сї послідні слова не зважаючи на слухаючого і як колиб крізь сон говорила.

Аніго взяв такий страх, як колиб він сидів напроти якоїсь божевільної і мимо волі відсунув ся з крісьлом взад.

Чарівниця добачила то, відотхнула і говорила дальше: Ви панове, що ходите у висоті, не знаєте того, як виглядає там в долині, в пропасти, та й не хочете того знати. Та на що богато говорити! Я подужала і встала, але випиділа і без голосу. Золота мала я подостатком та купувала за него у всіх людий, що займали ся маґічними штуками в Тебах, то средства, щоби в Ассі викликати знову любов для мене, то казала робити всілякі чари, щоби его згубити. Та й голос старала ся відзискати; але ті напитки, яких я уживала, замість его направити, ще лиш більше попсували. Якийсь прогнаний єрей, найславнійший з маґів, приймив мене до себе, і у него я богато навчила ся. Коли его давні товариші на тамтім боці переслідували, переніс ся він сюди до некрополї, а я з ним. Коли его зловили і повісили, лишила ся я в его печері та й сама стала чарівницею. Діти показували пальцями на мене, честні мужчини і жінки обминали мене та люди мені огидли і я сама собі. А тому всему був лиш один винен, той честний горожанин тебаньский, побожний Асса!

(Дальше буде).

Надіслане.

Видання Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Ґете-Франко: Лис Микита (друге цілком змінене видане) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 30 с. *Наші зьвірята 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дітий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. Нашим дітям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Брянчанінона 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Видання без образків.

***Читанка** ч. I., II., III., IV. оправні по 40 без оправи по 20 с. ***Китиця желань** 2, розширене видане 40 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капці 40 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р. 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий:** Попались Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки:** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 40 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвеник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історія педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь:** Подорож Ґулївера до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***М**[illegible]**:** [illegible] 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Ві**[illegible] нець дітям 50 с. **Віра** [illegible] 50 с., опр. 70 с. **Др.** [illegible] **Сальо:** Непос, учебн[illegible] 1 К. 30 с. ***А. К.:** Робін[illegible] **Kokurewicz Józef:** Podręcznik d[illegible] szkolnej 1 К. **Др. Мих. Пачовский:** [illegible] науки рускої мови 60 с., Билини і [illegible] Народні Думи з поясненями, I. ч. [illegible] **рас Шевченко:** Кобзар 2 К. 40 с. [illegible] К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Коб[illegible] 40 с. ***Ів. Спілка:** На чужині [illegible] 54 с. **А. Глодзїньский:** Огород шкіл[illegible] 20 с. **Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с. [illegible] 54 с. **Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., [illegible] 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий [illegible] опр. 60 с. **Стефан Пятка:** На прічках, оп[illegible] 30 с., опр. 44 с. **Оповіданя** для дітий 40 [illegible] р. 54 с. **Картки** з історії України-Рус[illegible] с. **А. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 4[illegible] **А. Пушкін:** Байки 30 с. **D. N. Мамина-С**[illegible]**ка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. **Ма**[illegible] **Борецка:** істор. оповід. 64 с, опр. 84 с. **Ма**[illegible] **Вовчк**[illegible] оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 [illegible] **Кониського:** 30 с., опр. 44 с. **Гр**[illegible] **Толст**[illegible] Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана [illegible] дийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний“, порученний до бібліотек шкільних.

Дістати можна в книгарні Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропіґії.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).